

Sorda

Direcció i guió: Eva Libertad **País:** Espanya **Durada:** 99 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Miriam Garlo, Álvaro Cervantes, Elena Irureta, Joaquín Notario **Música:**
Aránzazu Calleja **Fotografia:** Gina Ferrer **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena
a Espanya:** 04/04/2025

Apta per a tots els públics, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere

Versió original en espanyol

SINOPSI

L'Àngela, una dona sorda, tindrà un nadó amb l'Héctor, la seva parella oient. L'embaràs fa aflorar les seves pors davant la maternitat i sobre com es podrà comunicar amb la seva filla. L'arribada de la nena genera una crisi en la parella i porta l'Àngela a afrontar la cria de la seva filla en un món que no està fet per a ella. Llargmetratge basat en el curt de 2021 del mateix nom. (FilmAffinity)

CRÍTICA

15/02/2025 - BERLINALE 2025: Eva Libertad signa un retrat emocionalment complex de com canvia la percepció del món d'una dona sorda quan neix la seva filla

Cal assenyalar que durant els crèdits inicials de **Sorda**, d'**Eva Libertad**, no se sent cap so. En aquell moment, ens sorprèn breument l'absència d'una part sensorial del nostre món que donem per feta. Tot i això, aquest és tot el didactisme que la guionista i directora espanyola concedeix al públic en la seva òpera prima en solitari, que acaba d'estrenar-se mundialment a la secció Panorama de la 75a Berlinale. **Sorda** supera amb elegància l'intent de transmetre l'experiència de la sordesa a un públic oient i se submergeix en els conflictes de la parella protagonista sobre com relacionar-se amb la filla acabada de néixer i amb el món de diferents maneres.

L'Àngela (**Miriam Garlo**) i l'Héctor (**Álvaro Cervantes**), una parella formada per una sorda i un oient, esperen ansiosos un bebè. Libertad dedica els primers 30 minuts de la seva pel·lícula a introduir-nos al món de la parella, incloent-hi el seu nombrós grup d'amics (la majoria sords) i els pares oients de l'Àngela, que li demanen repetidament que porti audiòfons, aparentment aliens a la perspectiva de la seva filla adulta. Després que l'Àngela doni a llum una filla, comencen a assaltar-la dubtes sobre la seva capacitat per connectar amb la seva filla i amb el món que l'envolta, mentre que la parella ha d'aprendre a gestionar junts una nova i complexa dimensió de la seva relació.

Durant gairebé tota la pel·lícula, Libertad es nega a empènyer el públic cap a una experiència auditiva de la sordesa, com passava a *The Sound of Metal* a través d'un disseny sonor potent però específic. En comptes d'això, la pel·lícula se centra en l'experiència dels sords com una entitat holística, i aquest matis adquireix importància a mesura que avança la pel·lícula. De fet, el conflicte de la parella podria, en molts sentits, extrapolarse a diferents experiències de desconexió entre els membres d'una parella, fins i tot quan les preocupacions de l'Àngela se centren en la marginació a causa de la seva discapacitat. Tanmateix, hi ha moments concrets que sentim visceralment des de la perspectiva de l'Àngela, com quan, en ple part, li arrenca la mascareta quirúrgica a la ginecòloga per llegir-li els llavis, ja que aquesta sembla ignorar que la seva pacient no la pot sentir. Especialment en aquests casos, la directora de fotografia **Gina Ferrer García** segueix de prop l'Àngela amb la seva càmera en mà, però mai de manera interrogativa, deixant que el públic accedeixi al seu món però sense posar-los directament al seu lloc.

Garlo, que també va protagonitzar el curt homònim codirigit per Libertad (que va ser nominat al Goya el 2023), ofereix una interpretació plena de matisos com a centre d'atenció de la guionista i directora. Entre la dramàtica escena del part de **Sorda** i la segona meitat de la pel·lícula, en la qual l'Àngela es mostra cada vegada més insegura en públic, l'actriu té temps de brillar en diverses escenes. La cineasta connecta amb el públic de manera més eficaç en els moments més tranquils de la pel·lícula, en aquells en què l'estat emocional de l'Àngela es pot percebre a través de la pesadesa de les expressions de Garlo, així com la llibertat que s'obre pas quan se sent a si mateixa en una societat que sovint prefereix actuar com si fos una raresa o algú invisible, en lloc d'una mare, una esposa i un ésser humà.

Olivia Popp - cineuropa.org